

לא היתה לו שום סיבה להתאבד. הוא נשמע לי בשיחות האחרונות עמו מאושר. הוא התאושש ממה שעבר עליו. "אחרים, יודעי-דבר, הטוענים כי בפניהם היה מייק גלוי יותר מכפי שהיה בפני זרים, מאמינים כי פרשת מותו של מייק בראנט היא חרבה יותר מסוככת מכפי שהיא נראית על פני השטח. הוא לא התאבד,

מוכן לשלם רק שיתנו לו להחזיק מיקרופון ביד.

את כל העלבונות והערות הלעג ספג בשקט. היה לו רצון של ברזל. כשהחל את הקאריירה שלו בארץ כומר במועדוני לילה של בתי-מלון עם קהל של תיירים, לא האמין איש שהוא יגיע החוק. לכל היותר ללהקת כרמון. אבל לפני שש שנים הזמין

..מייק הפך לעבד להצלחתו -

הוא התאמץ להשתחרר משעבודו

והמיפלס היחידי עבורו היה המוות

אבל הוא גם לא נרצח. אמר אחד מהם, זמר ישראלי ששהה תקופת-מה במחיצת מייק בראנט ולמד להכירו: "אף אחד לא דחף אותו בידיים מהמירפסות. אבל דחפו אותו בראש ובלב."

מייק בראנט היה לא רק אדם זומר. הוא היה גם עסק. עסק גדול. חבורה שלמה של אנשי עסקים, אמרגנים, מלחינים, נגנים, עתונאים ומפיקי תקליטים התפרנסה סביבו.

האמרגן הראשון שלו, שקצר את פירות הצלחתו המדהימה, היה ז'אן טורניר, מ-גדולי האמרגנים בצרפת. בין השאר טורניר הוא גם המפיץ של תקליטי להקת החיפוף שיות בצרפת. טורניר עשה חוץ תקופה קצרה מיליוני פראנקים על מייק.

לפני כשנה נטש מייק את טורניר ועבר לחסותו של שמעון ויינשטראוב, ויינשטראוב, שהוא אחיו של סוחר האמנות הישראלי ז'אן תירוש, הוא בעל רשת של מועדוני לילה בפאריס, חברות-בנייה ועסקים אחרים. בין שאר עסקיו הוא מחזיק גם במניות חברת התקליטים הגדולה ויפ. ויינשטראוב הפך לאמרגנו של בראנט, למפיץ תקליטיו שנמכרו במיליוני עותקים. הוא הפך את בראנט לשותף בחברת התקליטים שלו, שתחלה להפיק ולהפיץ גם תקליטים של זמרים ישראליים אחרים המצליחים באי-רופה.

על רקע העברת הבעלות על מייק מטור-ניר לויינשטראוב היו כמה בעיות לא סימ-פאטיות ביותר. איש מהעורבים בפרשה, כולל מייק עצמו, לא הירבה לדבר על הפרטים. אבל היו עניינים של הלשנות למסדהכנסה, תשלומי פיצויים, איומים ו-ניסיונות סחיטה.

בריחה אל המוות

ב כל מקום בו פורחים עסקי-הבידור, נצמדים אנשי מאפיה אל הכוכבים.

דחיפה בראש

ב תוך כל הכום והרעש הוא היה איש בודד, טענו אלה שיחסו את התאבדותו של מייק למניעים פסיכולוגיים עמוקים. "האמת היא שעם כל האנשים שהיו תמיד מסביבו לא היל לו חברים," אמרה אורית ירקוני, בתה של הזמרת יפה ירקוני, שהיתה חברתו בפאריס לפני שנ-תיים. "הוא לא אהב את החיים שהוא חי. הוא התגעגע לחופש ולארץ."

ידידה אחרת של מייק, החיפאית נעמי אדווה, דיברה איתו בטלפון שישה ימים לפני מותו. "הוא אמר לי שיבוא בחודש מאי לישראל," סיפרה. "הוא סיפר לי שהוא עושה פיזיותרפיה. הוא נשמע עליו. היה לו איכפת נורא מה אמרו בארץ על ניסיון ההתאבדות הראשון שלו. כאב לו ששמע שצוחקים מזה שהוא קפץ. אז הוא צחק מזה גם כן."

רק אמו של מייק, ברכה בראנט, המת-גוררת בקריית-אליעזר, לא האמינה כי בנה התאבד. אחרי ניסיון ההתאבדות הרא-שון שלו טענה האם שהזעקה אל מיטתו בשווייץ: "מייק לא ניסה להתאבד. מישור דחף אותו מתהלון של החדר שלו במלון." מאוחר יותר שינתה את גירסתה: "אני סעיתי כמה שאמרתי שדחפו אותו. התי-ביישתי בזה שהוא ניסה להתאבד ולכן אמרתי זאת. אף אחד לא דחף אותו. הוא קפץ לבד."

אבל השבוע חזרה האם לגירסתה הרא-שונה. "הרגו לי את הבן שלי," אמרה.

האליל

תמונה אופיינית להופעותיו של מייק בראנט: בתום ההופעה הוא מוקף מעריצות, המבקשות לגעת בו ולקבל את חתימתו. הזמר הישראלי הפך לאילן של בנות הטיפש-עשרה בצרפת, ישראל ובמדינות מערביות אחרות. בכמה מהופעותיו היו הצופות נתקפות בהיסטרית, מסתערות על הבמה כדי לחבקו.

על קב"ים מייק בראנט, נתמד בקביים, אחרי שיצא מבית-החולים ב'נבה. בו אושפז אחרי ניסיון ההתאבדות הראשון שלו. הוא היה מרותק למיטה שלושה חודשים. כשחזר לצרפת, החל להופיע ולהקליט, כשרגלו עדיין בגבס.

להבטיח לו שהוא יהנה אישית מהצלחתו. אלא שמייק היה כבול בקשרים שלא היה ביכולתו להתנתק מהם. רק לפני שבועות מספר סיפר כי קיבל הצעה מפתה מחברת תקליטים גרמנית, שאם היה נענה לה היה מקבל סכום של מיליון וחצי מארק. מסיבות שרק הוא ידעם הוא לא יכול היה לעשות זאת.

הוא לא היה בחור אמיץ במיוחד כדי לעמוד מול הלחצים שהופעלו עליו. כתוצאה מכך היה נתון במשך תקופה ארוכה, במהלך השנה האחרונה, בקונפליקט עם עצמו, הדברים הגיעו רק במרומו לאלה מידיו ששהו במחיצתו. והנושא היה תמיד: כסי פים וחווים.

מצב כזה יחד עם הרקע הנפשי של אדם מסוגו מביא להכרה של חוסר מוצא, שרק המוות מהווה מיפלס ממנה.

"הוא הכיר בעובדה שלמרות כל הצלחתו הוא עבד," אמר עליו השבוע אחד מידיו, "הוא בובה בידי אחרים, משמש מכשיר בידם. הוא קיבל את החיים הטובים, את הפירסומה ואת הנשים. הם קיבלו את הכסף. הוא לא יכול היה להשתחרר מכך. הדרך היחידה בשבילו לברוח היתה המוות."

במקום בו גורפים מיליונים, הם נוהגים לרתוח כדי לזכות ללקק גם כן מהשמנת. עובדה היא כי בארבע השנים האחרונות, בהן נע מסביב למייק בראנט מחזור של מיליונים, שגרם להתעשרותם של רבים, לא זכה הוא אלא בנתח קטן מעוגת ההצ-לחה הכספית. לא חסר לו דבר. הוא יכול היה לגדל בבתי-המלון המפוארים ביותר, לקנות את החליפות היקרות ביותר, לאכול ולבלות ככל העולה על דעתו. אבל כסף ורכוש לא נותר לו.

למעשה הרגיש את עצמו מייק עבד בידי אחרים. שכל הצלחתו תלויה בהם. הוא לא היה טיפוס ממולח בענייני עסי-קים. הפחד שכירסם בו כל הזמן היה ש-הוא נתון בידיהם של אלה שבגו אותו ועשו אותו, ושבאותה מידה יכולים להרסו ולהחזירו למצב אותו לא שכה מעולם: מטרה לחיצי בוז ולעג.

הצלחתו חסרת-התקדים וההכרה האוב-ייקטיבית בכישורו ובכוח הגלום בו, הביאו לו מסיפר לא מבוטל של הצעות קוסמות מצד אמרגנים וחברות תקליטים ברחבי העולם. היו אלה הצעות קוסמות, שיכלו